

РЕШЕНИЕ

№ 367

гр. Пловдив, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Георги В. Чамбов Въззивно търговско дело № 20225001000184 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от Н. Г. П. против решение № 260006 от 18.01.2022 г., постановено по търг. дело № 30 по описа за 2021 г. на Пазарджишкия окръжен съд, в частта с която:

- Н. Г. П. е осъден да плати на „Ф.“ АД (в несъстоятелност), ЕИК *****, на основание чл.240 ал.2 от ТЗ сумата от 10 058.14 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди на „Ф.“ АД (н), изразяващи се в претърпяна загуба – неоснователно заплащане на възнаграждение на С. П.а за периода от 23.01.2018 г. до 04.01.2019 г.;

- Н. Г. П. е осъден да плати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Пазарджишкия окръжен съд държавна такса в размер на 402.33 лева съразмерно на уважената част от иска.

Във въззивната жалба се поддържа становище, че обжалваното решение е недопустимо, евентуално че е необосновано и неправилно, постановено в противоречие с материалноправните норми. Искането е решението да се обезсили, евентуално - да се отмени частично и да се отхвърли иска за част от присъдените суми.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от третото лице помагач на страната на ищеца – „Б.“ АД, който чрез процесуалните си представител е оспорил въззивната жалба, изразявайки становище, че обжалваното решение е правилно. Затова моли това решение

да се потвърди.

Въззиваемият „Ф.“ АД – в несъстоятелност не изразява становище по въззивната жалба.

Пловдивският апелативен съд разгледа въззивната жалба, съобразно с изложените оплаквания и възражения на страните и прие:

Производството пред Пазарджишкия окръжен съд е било образувано по предявен от „Ф.“ АД – в несъстоятелност против Н. Г. П. осъдителен иск за заплащане на сумата от 28000 лв., представляваща причинена на ищеца имуществена вреда, изразяваща се в неоснователно заплащане на възнаграждение на С. П.а, за периода от 23.01.2018 г. до 04.01.2019 г.

Пловдивският апелативен съд преценява преди всичко като неоснователно поддържаното във въззивната жалба възражение за недопустимост на постановеното решение поради произнасяне по различен от предявения иск. Съдът не е обвързан от посочената от ищеца правна квалификация на иска, а я определя с оглед на заявения предмет на спора. Определянето на действителното правно основание е дейност на съда по приложението на закона, доколкото негово основно задължение е да установи приложимата норма и да разгледа предявения иск. Правната квалификация на иска засяга допустимостта на постановеното решение, в случай, когато в нарушение на принципа на диспозитивното начало, съдът се е произнесъл извън определения от страните по спора предмет и обхвата на търсената защита.

В конкретния случай, изхождайки от релевираните в исковата молба твърдения, на които се основа искът и заявения петитум, Пазарджишкият окръжен съд е приел, че отговорността на ответника произтича от т. нар. „управленски деликт“, когато твърдените вреди за търговското дружество са в причинна връзка с управленски действия или бездействие от страна на ограничен кръг субекти - членовете на надзорния и на управителния съвет, както и на съвета на директорите при акционерните дружество, съответно – на управителите и контролърите в ООД. В този смисъл първоинстанционният съд е определил действителното правно основание и съответната правна квалификация на иска.

Неоснователно е и възражението за недопустимост на постановеното решение поради разглеждането на друг спор между страните с идентичен предмет по т.д. № 5/2021 г. на Пазарджишкия окръжен съд. В подкрепа на това възражение ответникът не е ангажирал доказателства, установяващи наличието на пълнен идентитет по смисъла на чл. 126 ГПК между двете дела, поради което не е имало основание за прекратяване на производството по настоящото дело.

Искът се основава на следните, безспорно установени по делото факти:

Ответникът Н. Г. П. е изпълнявал длъжността изпълнителен директор на ищцовото дружество през исковия период от 23.01.2018 г. до 04.01.2019 г. Независимо, че е бил освободен като изпълнителен директор с решение от 13.10.2016 г. на Съвета на директорите, П. е оспорил по съдебен ред решението, като до решаването на спора е било спряно вписването на обстоятелствата, свързани с освобождаването му и той продължил да

упражнява длъжността на изпълнителен директор.

Установен е и другият, заявен в подкрепа на иска факт – с нотариална покана, връчена на ответника на 23.01.2016 г., П. е бил уведомен за решението на СД на дружество да прекрати трудовият договор, при условие че има сключен такъв, със С. П.а - майка на ответника и акционер в дружеството, за която е безспорно, че е извършвала счетоводна дейност в дружеството. Безспорно е в тази насока, че П.а е съставяла финансови отчети, включително съставяла и заверявала ГФО на ищцовото дружество до началото на месец януари 2019 г. От приетото и неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводната експертиза е установено, че за периода февруари 2018 г. – октомври 2018 г., съгласно ведомости за заплати, на С. П.а са начислявани по 1622.19 лева, а за януари 2019 г. – сумата 325 лева или общо възнаграждение в размер на 10 058,14 лева, в т. ч. за 2018 г. – 9 733,14 лева и за 2019 г. – 325 лева. П.а е декларирала доходите като самоосигуряващо се лице и за нея не са внасяни осигурителни вноски за сметка на работодателя.

Предвид установените по делото и относими към спора факти, Пловдивският апелативен съд преценява предявената искова претенция като основателна.

Отговорността на бившия изпълнителен директор на дружеството Н.П. за изплащането на възнаграждения произтичат от разпоредбата на чл. 237, ал. 2 ТЗ, според която членовете на съвета на директорите са длъжни да изпълняват функциите си с грижата на добър търговец в интерес на дружеството и на всички акционери, както и от чл.25 от Устава на дружеството, която изисква от изпълнителния директор да изпълнява решенията на Общото събрание и Съвета на директорите.

По делото не е установено наличието на трудово правоотношение между П.а и ищцовото дружество. Не са представени доказателства, нито се твърди наличието на гражданско правоотношение, например по договор за изработка, поръчка или друг, обуславящ конкретно основание или насрещни задължения от страна на С. П.а срещу получаваните от нея парични суми през процесния период. Действително между страните е безспорно, че П.а е съставяла финансови отчети на дружеството включително и ГФО. Не са ангажирани обаче доказателства от страна на ответника, в чиято тежест е установяването на тези обстоятелства, за връзката между извършваната от П.а дейност и получаваното възнаграждение, нито конкретни уговорки в тази насока, за да се извърши преценка дали и доколко уговорките по евентуалното правоотношение са били в интерес на дружеството. Обстоятелството, че П.а е изготвяла финансовите отчети не предполага безусловно възмездяването ѝ за сметка на дружеството, доколкото е безспорно, че тя както и ответникът са акционери в това дружество.

Независимо от изложеното, дори да е имало някаква облигационна връзка между дружеството и С. П.а, проявена чрез конклюдентни действия от нейна страна и от нейния син – от друга в качеството му на изпълнителен директор през процесния период, решението на мнозинството на членовете на СД за прекратяване на тази връзка е било задължително за П., съгласно с изричната разпоредба на чл. 25 от Устава на дружеството. С това решение е

отпаднало каквото и да е било правно основание за дружеството, доколкото е съществувало такова, за изплащане на възнаграждение на С. П.а. Въпреки, че изрично е бил уведомен за това решение, ответникът в качеството си на изпълнителен директор не се е съобразил с него, продължавайки да нарежда без основание изплащането на тези възнаграждения и през процесния период, с което е причинил имуществена вреда на дружеството в размер на изплатените суми.

Крайният извод е, че предявеният иск е доказан по основание и в рамките на присъдения размер, поради което постановеното в същия смисъл решение на Пазарджишкия окръжен съд е правилно и следва да се потвърди в обжалваната му част.

В съответствие с изложеното, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260006 от 18.01.2022 г., постановено по търг. дело № 30 по описа за 2021 г. на Пазарджишкия окръжен съд, в частта с която:

- Н. Г. П. е осъден да плати на „Ф.“ АД (в несъстоятелност), ЕИК *****, на основание чл. 240 ал. 2 от ТЗ сумата от 10 058.14 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди на „Ф.“ АД (н), изразяващи се в претърпяна загуба – неоснователно заплащане на възнаграждение на С. П.а за периода от 23.01.2018 г. до 04.01.2019 г.;

- Н. Г. П. е осъден да плати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Пазарджишкия окръжен съд държавна такса в размер на 402.33 лева съразмерно на уважената част от иска.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач „Б.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, п.к. 4004, бул. „А. С., на страната на ищеца - „Ф.“ АД - в несъстоятелност, ЕИН *****.

Решението е неокончателно и може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страната при условията на чл.280 и сл. от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____